

1. Áld - já - tok az Úr ne - vét,

A - kik ne - ki szol - gál - tok!

Ma - gasz - tal - já - tok ő - tet,

Kik hív szol - gá - i vagy - tok,

Kik ál - lo - tok há - zá - ban

És jár - tok tor - ná - ci - ban.

♫: Th. de Bèze – Szenci Molnár Albert (135. zsoltár)

♪: Genf 1562.

📖: Ref. énekeskönyv – 135.

2. Dicsérjétek, mert jó ő,
Áldjátok ő szent nevét,
Mert ő igen jókedvű!
Jákóbot, mint ő népét,
Izráelt elválasztá,
Örökévé foglalá.

3. Mert tudom, hogy ez Isten
Erősb más isteneknél,
Hatalma nagy mindenén;
Isteni beszédével,
Amit akar az égen,
Megtészi földön, vízen.

8. Megáll örökké neve
És szent emlékezete.
Ítéli hatalmában,
Népét igazságában;
Szolgáinak az Isten
Megkegyelmez kegyesen.

12. Kik az Urat félték,
Szent nevét dicsérjétek!
A Sionról áldjátok
És őt magasztaljátok
Az ő lakóhelyében,
A szent Jeruzsálemben!

Ennél a 16. századi éneknél az akkor általános ♩ mérőütést alkalmaztuk, tehát énekléskor a ♩ egyenlő a mai „tá” értékkel (kb. másodpercenként 1 ütés), míg a ♪ „titi”-nek felel meg.